

(ἐμπῆκε εἰς τὸ σπῖτι γιά νά κοιμηθῇ) Τσακων. || Παροιμ. φρ. Τρῶς γιά νά ζῆς ἢ ζῆς γιά νά τρῶς; (πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους μόνον διὰ τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις) κοιν. || Παροιμ.

Γιά σέ τὰ λέω, πεθερά, γιά νά τ' ἀκούῃ ἡ νύφη
(ἐπὶ ἐμμέσων συμβουλῶν ἢ παρατηρήσεων) κοιν.

Φύλαξέ με, ὅταν μ' εὖρης, | γιά νά μ' ἔχης, ὅταν θέλῃς
(ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἀποταμιεύσεως) πολλαχ.

Λίγα λόγια καὶ δεμένα, | γιά νά τὰ 'χῆς κερδισμένα
(ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ λακωνικῶς ὁμιλεῖν) πολλαχ. || Γνωμ. Μή-
τε λαγὸς νά κατοικήσῃ τὸ Γενάρη, γιά νά γένῃ τὸ σιτάρι
(ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν βροχῶν) Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Αἰνιγμ.

'Εγὼ γιατί σ' ἀγόρασα κ' ἔδωκα τὰ λεφτά μου;
Γιά νά σέ βάλω ἀνάσκελα νά κάνω τὴ δουλειά μου
(ἡ σκάφη) Πελοπν. (Γαργαλ.) κ.ά. || "Ἀσμ.

'Αλλάργο μὲ 'ξορίσανε ὀγιά νά σοῦ ξεχάσω,
καλλιὰ νά φάω βαλλωθιά παρὰ νά τὸ λογιάσω
Κρήτ.

'Σ τὴ φυλακὴ μ' ἐβάλανε ὀγιά ν' ἀδυναμίσω,
μὰ 'γὼ γιά σένα, Μαριγώ, σὰ ρόδο θά ν' ἀνθίσω
αὐτόθι.

Δὲν ἔχ' ἀχείλη νά τὸ πῶ, γλῶσσα νά τὸ μιλήσω,
δὲν ἔχω χιροπάλαμο διὰ νά σοῦ τότε δείξω

Σκύρ. || Ποίημ.

Λίγα μάτια, λίγα στόματα
θὰ σᾶς μείνουνε ἀνοιχτά,
γιά νά κλαύσετε τὰ σώματα
'ποὺ θὲ νά βρῇ ἡ συμφορὰ

Δ. Σολωμ. 8

'Ἀλλ' ἂν τὸ δάκρυ ὥς πότισμα
ζητάει γιά νά 'βγῇ ἐκεῖνο (τὸ λουλούδι),
ποτάμι δάκρυα χύνω

Γ. Μαρκορ., Μικρὰ ταξίδ., 143. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Γαδάρ. διήγ. στ. 83-84 (ἐκδ. Wagner σ. 126) «Ὅντα τὸν πάρχουν ἄρχοντες γιά νά περιδιαβάσουν, | τὰ ὄρη ὅλα τρίβονται, τὰ δάση συντρομάσουν» καὶ Μαχαιρ. 1,10 (ἐκδ. R. Dawkins) «Ὁ Θεὸς ἐσφάλισεν τὰ ματία τους καὶ δὲν τὸν εἶδασιν, γιά ν' ἀποσκεπαστοῦσιν». 21) 'Ὡς αἰτιολογικὸς σύνδ. μετὰ τοῦ ν ἂ καὶ ὑποτακτ. εἰσάγει αἰτιολογικὰς προτ. κοιν.: Γιά νά περπατᾷς ξυπόλυτος, πάτησες τὰ γυαλιά. Γιά νά μὴ μ' ἀκούς, νά τί παθαίνεις! Γιά νά κάνῃς τὸν ἔξυπνο, τὴν πάτησες (= σὲ ξεγέλασαν). Γιά νά μὴ ντύνεσαι καλά, εἶσαι πάντα κρυωμένος κοιν. Γιά νά πετᾷς τίς κουβέντες σου ἀσυλλόγιστα, κάμνεις ἓνα σωρὸ γκάφες Λεξ. Πρω. Γιά νά βοσκᾷς 'ς τίς βρῶμες (ὁ κέφαλος), τὸν λογαριάζουν ψάρι παρακατιανὸ θαλασσινοὶ καὶ ἀνήξεροι Κ. Μπαστ., 'Αλιευτ., 30 Γιά νά σ' ἀκούσω σέβανε, πᾶν χανταβούλι (ἐπειδὴ ἡκολούθησα τὰς συμβουλὰς σου, κατεστράφη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γιά ν' ἀκούσ' τὸν ἀδιόφο τ'ς, πάει χαμέν' Εὔβ. ('Ακρ.) Γιά νά νταραβιρίζιτι οὐλοένα μὴ τ'ς κλέφτις, τὸν πήρανε γιά κλέφτ' Λυκ. (Λιβύσσ.) Εὐτοῦ γιά νά 'χῃ φῶς, θά 'χῃ καὶ ἀνθρώπους Χίος (Καρδάμ.) 'Ιὰ νά μοῦ πῆς πῶς θά 'ρθῇς, δὲν ἤβγηκα ὅξω Νάξ. Καὶ τὴν ἐκομματιάσανε τὴν κακομοίρα, γιά νά 'ναι γλωσσου καὶ ἀποτσιπωμένη (= ἀνίσχυντος· ἐκ παραμυθ.) Μῆλ. || Παροιμ. Γιά νά μὴ φάῃ ὁ γάττος τὸ ψωμί, τρώει ὁ ποντικὸς τὰ ροῦχα (ἐπὶ τῶν ζημιουμένων σοβαρῶς ἔνεκα παραλόγου φειδοῦς) πολλαχ. Γιά νά φυλάξῃ

τὸ πολὺ, χάνει καὶ τὸ λίγιο (ἐπὶ πλεονεκτῶν) πολλαχ. || "Ἀσμ.

Γιά νά γελῶ καὶ νά μιλῶ ἀπὸ μικρὸς μ' ἐσένα,
μπερδεύτηκα 'ς τὰ δίχτυα σου καὶ ἀλλοίμον' ἀπ' τ' ἐμένα

"Ηπ. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Διγεν. 'Ακρίτ. (ἐκδ. Δ. Πασχάλ.) εἰς Λαογρ. 9 (1926), 332 «καὶ κὰν ἀπὸ λόγου σας δὲν τὸ μετράτε, πῶς ἐσεῖς διὰ νά φοβᾶσθε τὴν κατάραν τῆς μητρὸς σας, μοναχοὶ ἐκατατολμήσετε καὶ ἐσέβητε εἰς μυριάδας φουσαῖτα». Συνών. ἐ π ε ι δ ῇ.

Β) Εἰς τὰ λογίαις προελεύσεως σύνθετα ἢ πρόθ. διὰ διατηρήθη καὶ δὲν ἐτράπη εἰς γιά, σημερινὴ δὲ
1) Χωρισμὸν: διαιρῶ, διακόπτω, διαλέγω, διαλογίζομαι, διαλύω, διασταυρώνω 2) Διανομὴν: διαμοιράζω 3) Δίοδον ἢ διάβασιν: διαβαίνω, διέρχομαι, διασκελίζω 4) Διασκορπισμὸν: διασπαθίζω, διασπείρω, διαχέω 5) Διαφορὰν, ἀσυμφωνίαν: διαφέρω, διαφορὰ, διαφωνῶ, διαφωνία 6) "Αμιλλαν ἢ ἐναντιότητά: διαγωνίζομαι, διαγωνισμός, διαπληκτίζομαι, διαμάχη 7) Ὑπεροχήν: διακρίνομαι, διάκριση, διατρέπω, διάσημος, διαφεντεύω 8) Ἐπιτείνει τὴν σημ. τοῦ β' συνθετ.: διαβιῶ, διαλάμπω, διαλαλῶ, διαπλέω, διασπείρω, διάσπαρτος, διαστρεβλώνω, διαστρέφω, διαφθείρω 9) Μειώνει, ἀμβλύνει τὴν σημ. τοῦ β' συνθετ.: διαφαίνομαι (μόλις φαίνομαι), διάλεκος, διάχρονος 10) Ἐπιστροφὴν: γιανέρον, διαγέρον.

γιά μὲρ. παρακλυσμ. (Π), κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. ("Ἱμερ. Κερασ. "Οφ. Τραπ.) Τσακων. ζιά Κρήτ. 'ιά Θεσσ. ('Αργιθ. Κρανν. Κρυόβρ.) Κάρπ. Κῶς Μακεδ. ('Ανω Κώμ. Βέρ. Δάφν. Θεσσαλον. Καταφύγ. Κοζ. Χαλκιδ.) Μ. 'Ασία (Κυδων.) Νάξ. ('Απύρανθ. Φιλότ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) 'εὰ Θεσσ. ἄγρια Κύπρ. ἀιά Στερελλ. (Καρπεν.) ζὰ Φολέγ. 'ὰ Κύθν. Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. μορ. ε ἰ α. Βλ. Κορ. "Ατ. 1,295-296 καὶ Γ'. Χατζιδ. εἰς 'Αθηνᾶν 1(1889), 334-335, 504 καὶ ΜΝΕ 2, 144 καὶ Γλωσσολ. Ἐρευν. 1,347.

1) Δηλώνει προτροπὴν καὶ ἐκφέρεται μὲ προστ. κοιν. καὶ Πόντ. ("Ἱμερ. Κερασ. "Οφ. Τραπ.) Τσακων.: Γιά ἔλα ἐδῶ. Γιά σήκωσε τὸ τραπέζι ἀποδῶ. Γιά τραγουδήσέ μας κοιν. Γιά ἀντισήκωσε τὰ στρίποδα τοῦ κρεβατιοῦ, νά στρώσω ἀπουκάτου τὴν τάπητα Πελοπν. (Γαργαλ.) Γιά κάτσε κάτου τώρα Πελοπν. (Φιγάλ.) Γιά στάσου νά ἰδῶ Σκόπ. Γιά βάλε μὴ τοῦ νοῦ σ' πῶς μιγάλουσαν αὐτὰ τὰ πιδιά μέσ' 'ς τὴν ἀρφάνια Στερελλ. (Φθιώτ.) Γιά ἄς πάω νά 'δῶ κ' ἐγὼ Θήρ. 'Ιὰ νά φύγ'ς ἀπουδῶ Μακεδ. (Καταφύγ.) Γιά πέ μ' αὐτο (=γιά πές μου το) Τραπ. Γιά 'λα νά πάρῃς τὴ γούπα νά πῆς Κύθηρ. Μὲ μιὰ βέτρα ματσαρίστηκα χτές καὶ 'ιά ξάνοιε πῶς μανρίζει ὁ δάχτυλάς μου! (ματσαρίστηκα = κτυπήθηκα) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Φρ. Ζὰ πῆζαινε! (= φύγε) Φολέγ. Συνών. Φρ. τ σ α κ ῖ σ ο ν, δ ῖ ν ε τ ο υ || Παροιμ. Γιά νά φέξῃ καὶ νά δοῦμε (ἐπὶ ἀδήλου ἐκβάσεως τῶν πραγμάτων) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.² 46,52.

Γιά καὶ οὐ (τάδις) ἀποντέρα | βράγα-βρούγα τὴ μαχαίρα
(ἐπὶ ἀνθρώπου ἀτημελήτου) "Ηπ. ('Ιωάνν.) || "Ἀσμ.

Γιά 'δὲς ἡ μοῖρα καθενὴς πῶς εἶναι μοιρασμένη,
νά φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπῖτι της καὶ σ' ἄλλο νά πηγαίῃ
Πελοπν. (Καρυόπ.)

Γιά ἰδέ 'τηνε τὴ βέρδικα | πῶς πορπατεῖ λεβέδικα!
(πορπατεῖ = περπατεῖ) Κρήτ.

Γιά 'δέτε τή βαλιόσχροφα λόγια πού μου τὰ λέει!
"Ανδρ.

Γιά 'βγα ψηλά 'ς τόν ά 'Ελιά, 'ς τόν ά 'Ελιά 'ς τή ράχη
Πελοπν. (Βερεστ.)

Γιατρέ, πού γιατρέφες πολλούς, για γιατρέψε και τουτον
Κάρπ.

Πιδιά, για κάτσιτι καλά, να σās του μουλουήσου
"Ηπ. (Ζαγόρ.)

Γιά έλα άς έλέπω σε κ' ύστερ' άς αποθάνω

Ποντ. (Τραπ.) "Η σημ. και Βυζαντ. Πβ. "Ερωτόκρ. Ε 804
(έκδ. Σ. Ξανθοδ.) «Γιά 'δὲ κι ὅ,τι 'ναι για καλὸ 'ς τὸ λογι-
σμό σου βάνει». β) Συνεκφερόμενον μετὰ τῶν προστ. ιδὲ
καὶ τήρα ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν τῆς φρ. ἢ ἐκφράζει ἐπιτίμη-
σιν Κρήτ. ("Αποκόρ. Ζερβιαν. Κίσι. Ρέθυμν. κ.ά.) Κῶς (Καρ-
δάμ. Πυλ.) Μῆλ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Βλαχοκερ. Γαργαλ.
Δίβρ. Μελιγαλ. Φιγάλ.) — Ι. Κονδυλάκ., Πρώτη ἀγάπ.,
18: Γιάε, μωρέ, νὰ με πῆ παλιάθροπο! (γιαέ = για ἰδὲ)
Κρήτ. Γιάε ἄθροπος! αὐτόθ. Γιάε, μωρ', ἄδρες! (ἐπιτιμη-
τικῶς: για κοίταξε ἄνδρες δειλοὺς καὶ ἀτόλμους) Ρέθυμν.
Γιάε τὰ μοῦτρα σου 'ς τὸν καρφέτ-την (καθρέπτειν) Καρδάμ.
Γιάε τηρε κανύζει πάλι ἢ λάλη σου (κανύζει = καμμύει,
κλείνει τὰ μάτια για νὰ κοιμηθῇ· λάλη = ἡ γιγχιὰ) Κίσι.
Γιάε μωρέ, πού τὸ βασιλείο μου θὰ τὸ περιλάβῃ ἄλλος! Μῆλ.
Γιά τ'ρα! (=για τήρα) Φιγάλ. Γιά τ'ρα 'τονε πού δὲν μπο-
ρεῖ νὰ πάρῃ τὰ πόδια του καὶ θέλει καὶ παντρεῖα Γαργαλ.
Γιά τ'ρα για τ'ρα 'το τί τοῦ 'φερε ἡ μάνα του! Δίβρ. Γιάρα!
(=για κοίταξε) Βλαχοκερ. Μελιγαλ. Γιάρα, ρέ, τὸ παλιο-
γάιδουρο! Πάει 'ς τὸ βράχο! Βλαχοκερ. Γιάε κλαίει καὶ δὲν
ντρέπεται! Γιάε ἄντρας Ι. Κονδυλάκ., ἔνθ. ἄν. || "Ἀσμ.

"Αλύπητε, λυπήσου μου, σκύλλε, τὸ Θιὸ φοβήσου,
γιαέ τὰ καταστέματα πού 'χω για ὄνομή σου

(καταστέματα = ἡ ἀθλία κατάστασις, τὸ κατάντημα· για
ὄνομή σου = για χάρη σου) Κρήτ. γ) Δηλώνει ἀπειλήν ἢ
ἀποτροπὴν κοιν.: Γιά δεῖρε με καὶ θὰ τὰ ποῦμε. Γιά κάνε
πὼς πληρώνεις καὶ θὰ δοῦμε κοιν. Γιά κάνε πὼς βαρεῖς τὸ
παιδί καὶ δὲ θὰ ματαζυγώσης 'ς τὸ σπῖτι μου Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.) Γιά κοίταξ' καλά Σκόπ. Γιά δεῖρε μι αὐτόθ. "Ιὰ πάαι-
νε ἀπὸ ἐκεῖ (φεύγα ἀποδῶ) Νάξ. (Φιλότ.) || Παροιμ.

Γιά νὰ λείρουν τὰ νερά μου, | νὰ ἰδῶ τὰ λάχανά σου

(Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας τοῦ ἄλλου.
Συνών. παροιμ.: Νὰ λείψουν τὰ πιπέρια μου,
νὰ ἰδῶ τὴ μαγερεῖά σου) Κεφαλλ. 2) "Ὡς μὲρ.
δεικτικόν, ἰδού, νά, σύνθηθ.: Γιά 'τος! Γιά 'τη! Γιά 'το τὸ
παιδί. Γιά 'τους! σύνθηθ. Γιά ἰγώ! Θράκ. (Αἰν.) Γιά 'σύ!
Λέσβ. Γιά ἡ θάλασσα Λευκ. Γιά 'τους οὐ λαγός! Μακεδ.
(Κοζ.) Γιά 'του για! Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ποῦ 'ν τοῦ σπῖτ'
σας; — Γιά 'του! Μακεδ. (Καστορ.) "Ιὰ 'τους ἔρχιτι. Κόσιφι
νὰ τοὺν προλάβ'ς (κόσιφι = τρέξε) Μακεδ. (Δάφν.) Γιά 'το
τὸ τριτόνι (=γρύλλος) "Ὀθων. Γιά 'το τὸ παιδί τῇ Τα-
σούλης, ἔρχεται 'πὸ τὰ Νικολάτικα "Ερεικ. Γιά 'τ' ἀπὸ 'ρθι-
τι! (ἰδού αὐτὴ πού ἔρχεται) Θράκ. "Ιὰ τοῦ πιδῖ! Θεσσ. ("Αρ-
γιθ.) Γιά 'μι, ἤρθα "Ηπ. ("Ιωάνν.) Γιά τί τραυᾶν οἱ μαννάδεις
'πού τὰ πιδιά! αὐτόθ. Ποῦ 'ν' οὐ πατέρας σ', μονρη; — Γιά
'ῶ 'τους! "Ηπ. (Ζαγόρ.) "Ιὰ τοῦ σφουντῦλ' τ'ς μάννας! Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) Κ' ἐφώνασε: ὄρ'σε, ὄρ'σε, για ἔρχομαι (ἐκ
παρχμυθ.) "Ηπ. "Εὰ ἡ Κώστας, 'εὰ ἡ μάνα, 'εὰ 'τους! Θεσσ.
Γιά 'τ', ἀφεντικό, τὰ ὑπουργα τὰ 'φιορ' για 'τ' κ' ἡ κλέφτρου
πού τὰ 'χι κλέψ' (ὑπουργα = τὰ διάφορα γεωργικὰ ἐργαλεῖα·
ἐκ διηγ.) "Ηπ. (Κόνιτσ.) || Παροιμ. Κάλλια για 'του παρὰ
ποῦ 'ν' του (καλύτερον νὰ ἔχωμεν κάτι παρὰ νὰ τὸ ἀναζη-

τῶμεν) Μακεδ. (Σέρρ.) "Η παροιμ. εἰς παρὰλλαγ. πολλυχ.
"Ιὰ τοῦ π'γάδ', 'ιά κ' ἢ κ'βᾶς! (προτροπὴ πρὸς ἀνθρώπους
νωχελεῖς) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Κονδῆ ἡ νύφ', για κι οὐ
μέτρους! (κάθε θεωρητικὴ ἀποψις πρέπει νὰ τεκμηριώνεται
μὲ ἀποδείξεις) Μακεδ. (Σιάτ.) Ποῦ 'σι, για μ' ξινητιμένι;
— Γιά 'μι, μάνα, πῖσ' 'ς τοῦ φοῦρνου! (διὰ πράγματα τὰ
ὅποια θεωροῦμε χαμένα καὶ πού εἶναι κοντὰ μας) Μακεδ.
("Επανωμ.) || "Ἀσμ.

Δοῦλι μου, κι ἂν ἀπόστασις, για οὐ γοίβας, καβαλλίκα!
Μακεδ.

Γιά 'τους κι αὐτὸς ὅπου 'ρχιτι ἀπὸ τοῦ καραούλι
"Ηπ. (Ζαγόρ.)

Δέξι μι, διντρί, δέξι μι, κυπαρίδῳ.

— Γιά κ' ἡ ρίζα μου κι δέσι τ' ἄλουργό σου,
για κ' οἱ κλῶνοι μου κι πέσι κι κοιμήσου

(μοιρολ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. "Ακρηναν.) || Ποιήμ.

Νὰ ὁ χάρος ὁμπρός του πετιέται,

τὸ δρεπάνι κρατώντας 'ς τὸ χέρι

μ' ἄγριαν ὄψη καὶ σχῆμα τρομάρας.

Γιά εἶμαι, γέρο, τοῦ λέγει, τί θέλεις;

Ι. Βηλαρ., Ποιήμ., 96

Μὲ ἓνα λόγο

παντοῦ τρεχᾶτος

καὶ πάντα για 'τος!

αὐτόθ., 173. "Η σημ. και Βυζαντ. Πβ. Κατζοῦρμπ. Δ 201
(έκδ. Α. Πολίτ. σ. 62) «Γιά 'τονε τὸ Βιρτζίλιο; - ψόματ'α
'ς τὸ λαϊμό σου!»

για σύνδ. (ΠΙ), σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Καππ.
("Αξ. "Αραβάν. Δίλ. Μαλακ. Μισθ. Οὐλαγ. Φάρας. Φλογ.)
Πόντ. ("Ιμερ. Κερασ. Νικόπ. "Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακ-
κων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) ζιά Κάλυμν. 'ιά Μακεδ. (Βογατσ.
Γαλάτιστ. Χαλκιδ.) Μ. "Ασία (Κυδων.) — Λεξ. Βάιγ. 'εὰ
Κάρπ. Κάσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐγιά Χάλκ. γὲ "Ιθάκ. Λευκ.
Πελοπν. ("Αρκαδ. Λάστ.) Σύμ. γιού Κύπρ.

Τὸ Τουρκ. ya = ἡ, βεβαίως, καὶ λοιπόν.

1) "Η σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Καππ. (Δίλ.
Μισθ.) Πόντ. ("Ιμερ. Κερασ. Νικόπ. "Οφ. Χαλδ.) Τσακκων.
(Βάτικ. Χαβουτσ.): Πότε ἤρτες, Τρίτη για Τετράδη; "Ιθάκ.
Νὰ σ' πιριμένον για ὄχ'; Θεσσ. (Πτελοπούλ.) Για θὰ πᾶς
για θὰ φᾶς ξύλο Κρήτ. Τὴ γαλατσίδα τὴν γουπανᾶν κι τὴ
ρίχνουν 'ς τοῦ ποντάμ' για 'ς τοῦ κανάλ' για ψάρια Θράκ.
("Ηρακλίτσ.) Για θὰ μι λαήσ' για μὰ τ' σπάτσ' (ἢ θὰ μοῦ
πῆς ἢ θὰ σὲ σφάξω· ἐκ παρχμυθ.) Χαβουτσ. "Οπριος κλα-
δεύκει τὴν ἐλιά πρέπει νὰ 'ναι για πελ-λὸς για μεθυσμένος
(πελ-λὸς = τρελλὸς) Κύπρ. (Κυθρ.) Για ἔλα για θὰ ἔρχου-
μαι "Ιμερ. Ξεπαρσάλωσε, μωρέ, τὴ βόρτα για κάνα πανε-
θύρι, γιατί γουσιάσαμε 'παμέσα (ξεπαρσάλωσε = ἄνοιξε,
γουσιάσαμε = σκάσαμε, 'παμέσα = ἐδῶ μέσα) Πελοπν.
(Ξεχώρ.) || Παροιμ.

Γιά παπλᾶς-παπλᾶς | για ζευγᾶς-ζευγᾶς

(ἡ ἐνασχόλησις συγχρόνως μὲ πολλὰ εἶναι ἐπιζήμιος) συνήθ.

Γιά παπ-ᾶς-παπ-ᾶς | για καθάργιος μυλωνᾶς

(καθάργιος = πραγματικὸς· συνών. μὲ τὴν προηγουμ.)
Κῶς (Πυλ.)

Γιά τοῦ ὕψους | για τοῦ βάθους

(ἐπὶ τῶν προβαίνόντων εἰς παρατόλμους καὶ ἀλογίστους
ἐνεργείας) κοιν.

